

Ледве-но співом залився  
Жайворон перший на сонці,  
Пролісок милий розкрився  
У золотій оболонці.

Я

Квітонько, рано зійшла ти!  
Віє ще хуга зимова,  
Білі на пагорбах шати,  
Холодом диха діброва.

Знову сховайся до нені,  
Очка примруж золотисті —  
Вб'ють тебе зазимки млисті,  
Роси ранкові студені!

Квітка

Хутко життя моє лине:  
З ранку живу й до смеркання.  
Краще цвітіння хвилини,  
Ніж цілий рік зав'ядання.

Друзям шукаєш ти квіти,  
Втішити хочеш кохану —  
Їм на віночок зірви ти  
Квітку найпершу весняну.

Я

Бачу весняночку просту  
В травах сухих серед гаю.

Мало пишноти і зросту,  
Звідки ж ця гордість — не знаю.

Ані троянди кольорів  
Ти не дістала уранці,  
Ані в лілеї уборів,  
Ані в світання рум'янців.

Я у вінок для оздоби  
Вплів твої квітоньки милі.  
Чи ж припадеш до вподоби  
Друзям моїм і Марилі?

Квітка

Друзі вітатимуть радо  
Квітку малу з переліску.  
Скромна і мила принада  
Дружбі миліша від блиску.

Але, небесна Марилько!  
Що тобі перша билина!  
Їй нагородою тільки  
Буде... ах! перша сльозина.